

**BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U TUZLI
Broj: 32 0 P 427969 22 P
Tuzla, 12.04.2024. godine**

Općinski sud u Tuzli, sudija Šejla Čatić, u pravnoj stvari tužiteljice D.S. iz Tuzle, ... , koju zastupa punomoćnik Mirza Telalović, advokat iz Tuzle, protiv tuženog Adriatic osiguranje d.d. Sarajevo, ul. Trg Međunarodnog prijateljstva 20, Sarajevo - Podružnica Tuzla, ul. Mije Keroševića Guje b.b., Tuzla, kojeg zastupaju punomoćnici Maja Havel i Semir Begović, advokati iz Advokatskog društva „Martinović&Partneri“, radi naknade štete, v.sp. 13.743,59 KM, nakon održane glavne, usmene i javne rasprave zaključene dana 13.03.2024. godine u prisustvu punomoćnika tužiteljice i punomoćnika tuženog S. B. , dana 12.04.2024. godine donio je

P R E S U D U

I

Odbija se u cijelosti tužbeni zahtjev tužiteljice koji glasi:

„Tuženi je dužan platiti tužiteljici na ime naknade štete za psihičke bolove zbog umanjenja životne aktivnosti iznos od 5.250,00 KM, za pretrpljene fizičke bolove 3.703,00 KM, za pretrpljeni psihički bol-strah 2.653,00 KM, za psihičke patnje zbog naruženosti 4.200,00 KM, dakle ukupno na ime naknade nematerijalne štete iznos od 15.806,00 KM , zajedno sa zateznom zateznom kamatom počev od 12.07.2022. godine, kao dana podnošenja tužbe, pa do isplate.

Tuženi je dužan platiti tužiteljici na ime naknade materijalne štete za troškove liječenja iznos od 870,50 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 12.07.2022. godine do isplate.

Tuženi je dužan naknaditi tužiteljici troškove parničnog postupka a sve ovo u roku od 30 dana od dana donošenja presude, a računajući i kamatu na parnične troškove počev od dana donošenja presude pa do isplate, pod prijetnjom prinudnog izvršenja. „

II

Obavezuje se tužiteljica da tuženom nadoknadi troškova postupka u iznosu od 3.098,40 KM u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

O b r a z l o ž e n j e

Tužiteljica je dana 12.07.2022. godine, putem punomoćnika, ovom sudu podnijela tužbu protiv tuženog, a radi naknade štete. U tužbi se navodi da je tužiteljica, kao saputnik u putničkom motornom vozilu kojim je upravljala F. J. – osiguranik tuženog, zadobila teške tjelesne povrede u saobraćajnoj nesreći koja se dogodila dana 07.02.2019. godine u ulici ... u T. oko 02:40 sati. Ističe se da je

do saobraćajne nesreće došlo krivicom vozača F. J. – osiguranika tuženog, koja je kritične prilike u alkoholisanom stanju upravljala putničkim motornim vozilom marke Peugeot tip 307, kada je, krećući se u blizini objekta ... , na cestu istrčao pas. Tada je imenovana započela naglo kočenje i skretanje udesno, pri čemu je izgubila kontrolu nad daljim kretanjem vozila, pa je sa desne strane, gledano u njenom pravcu kretanja, prešla na trotoar, a zatim ostvarila kontakt sa parkiranim vozilom Hyundai Accent, registarskih oznaka ... , vlasništvo Đ. M., a zatim to vozilo gurala do saobraćajnog znaka, dok je vozilo Peugeot nastavilo kretanje i zaustavilo se u lijevoj saobraćajnoj traci, gledano u pravcu njenog kretanja. Dalje navodi da je F. J. pravosnažnom Presudom Općinskog suda u Tuzli broj ... oglasena krivom za učinjenje krivičnog djela Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, u vezi sa krivičnim djelom Ugrožavanje javnog prometa zbog omamljenosti iz člana 333. stav 1. istog Zakona. U predmetnom vozilu kojim je upravljala F. J. na zadnjem sjedištu nalazio se i S. T., koji je zadobio blaže tjelesne povrede u odnosu na tužiteljicu, a isti je već ostvario pravo na naknadu štete od tuženog u vansudskom postupku te je isti također konzumirao alkohol prije nastanka predmetne saobraćajne nesreće. S druge strane, tužiteljica je nakon povrede primljena u UKC Tuzla kao hitan medicinski slučaj, pa je tako tužiteljica zadobila povrede grudnog koša, oba kuka te nogu, zbog čega je podvrgnuta dugotrajnom liječenju najprije na Klinici za ortopediju i traumatologiju, a zatim na Klinici za fizikalnu medicinu i rehabilitaciju, gdje je bolnički tretman tužiteljice trajao do 16.07.2019. godine. Zbog pogoršanja zdravstvenog stanja te nemogućnosti nastavka liječenja u Bosni i Hercegovini, tužiteljica je 19.02.2020. godine primljena i operisana u Specijalističkoj bolnici „Dr. Nemec“ Matulji – Rijeka, u Republici Hrvatskoj, kao i ponovnom operativnom zahvatu 24.02.2021. godine u istoj klinici. Kako se to u tužbi ističe, a zbog povređivanja oba stopala, tužiteljica trpi otežan hod i kretanje, nemogućnost dužeg stajanja, otežanu cirkulaciju obje noge te je prinuđena da trpi povremene bolove svakodnevno kod bilo kojeg dužeg napora. Tužiteljica također mora nositi tkzv. ortopedске čizme, osim tokom ljetne sezone, kada može nositi patike sa specijalnim ulošcima. Nadalje, navodi se da se tužiteljica tuženom obratila sa vansudskim zahtjevom, međutim, tuženi se pozvao na odredbu člana 24. stav 2. Zakona o obaveznim osiguranjima u saobraćaju FBiH, dok tužiteljica ističe da navedeni zakon nije ni bio na snazi u vrijeme nastanka štete, već je na snazi bio Zakon o osiguranju od odgovornosti za motorna vozila i ostale odredbe o obaveznom osiguranju od odgovornosti FBiH, kojim zakonom nije bilo propisano isključenje obaveze osiguravatelja. Imajući navedeno u vidu, tužiteljica ukazuje da se radi o stečenim pravima te da se ne može retroaktivno primijeniti Zakon o obaveznim osiguranjima u saobraćaju FBiH, koji je stupio na snagu dana 27.08.2020. godine. Slijedom navedenog, u tužbi se predlaže da sud nakon provedenog postupka donese presudu kojom će tuženog obavezati da tužiteljici na ime naknade nematerijalne štete za psihičke bolove zbog umanjavanja životne aktivnosti isplati iznos od 6.500,00 KM, za pretrpljenu fizičku bol 2.200,00 KM, za pretrpljeni psihički bol – star iznos od 1.800,00 KM, te za psihičke patnje zbog naruženosti iznos od 2.000,00 KM, odnosno ukupno na ime naknade nematerijalne štete iznos od 12.500,00 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 12.07.2022. godine, kao dana podnošenja tužbe, pa do isplate. Također, predlaže da sud presudom obaveže tuženog da tužiteljici na ime naknade materijalne štete za troškove liječenja isplati iznos od 1.243,59 KM,

zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 09.07.2021. godine, kao dana dospelosti cjelokupnog iznosa, pa do isplate, kao i da tužiteljici naknadi troškove postupka, a sve u roku od 30 dana od dana donošenja presude, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na troškove parničnog postupka počev od dana donošenja presude, pa do isplate.

U odgovoru na tužbu od 28.09.2022. godine tuženi priznaje pasivnu legitimaciju budući da je PMV Pežo 307 reg. oznaka ... na dan saobraćajne nezgode bilo osigurano kod tuženog. Ne spori da se dana 07.02.2019. godine dogodila saobraćajna nezgoda u kojoj je učestvovalo navedeno motorno vozilo i to na način da je F. J. upravljajući vozilom osiguranog kod tuženog pri naglom kočenju izgubila kontrolu nad vozilom te ostvarila kontakt sa vozilom HYUNDAI Accent reg. oznaka ... te nastavila kretanje i zaustavila se u lijevoj saobraćajnoj traci gledano u pravcu kretanja istog. Tuženi spori u cijelosti pravni osnov i visinu tužbenog zahtjeva obzirom da se iz dostavljenih dokaza može utvrditi da je F. J. koja je kritične prilike upravljala vozilo Pežo bila pod dejstvom alkohola u iznosu od 2 gr/kg te da je navedena činjenica bila poznata tužiteljici što je potvrdila izjavom u prekršajnom postupku u predmetu br. ... godine te se poziva na odredbe člana 24 stav 2 tačka d. Zakona o obaveznim osiguranjima u saobraćaju F BiH (Sl. novine F BiH 57/20). Oспорava i visinu tužbenog zahtjeva kao previsoko postavljenog kao i način obračuna zakonskih zateznih kamata smatrajući da mogu teći tek od presuđenja.

Dana 11.10.2022. godine F. J., udato A. je putem punomoćnika podnijela zahtjev za mješanje u postupak na strani tuženog jer isti nakon okončanja postupka može postaviti regresni zahtjev prema njoj.

Tuženi se saglasio sa navedenim prijedlogom dok se tužiteljica protivila istom navodeći da je F. J. pravomoćno osuđena u postupku ovog suda broj ... upravljajući vozilom sa koncentracijom alkohola u krvi tako da regresno pravo osiguravača nije upitno uz limit uz 12 prosječnih plaća ostvarenih u BiH u godini u kojoj je nastao udes. Dalje navodi da je regresno pravo osiguravatelja već nastao jer je tuženi isplatio štetu Đ. M. (materijalna šteta na vozilu) i saputniku u vozilu štetnika S. T. (nematerijalna šteta) pa u slučaju uspjeha u sporu umješac bi imao obavezu isplate po regresnom zahtjevu ili po regresnoj tužbi do navedenog limita. Ranije postupajuća sudija je na zapisnik od 20.04.2023. godine donijela rješenje kojim je dozvolila mješanje u parnicu F. J. na strani tužene. Ista je smatrala da F. J. ima interes za mješanje jer u slučaju dobijanja spora, tuženi može postaviti regresni zahtjev prema istoj.

Tužiteljica je tokom postupka ostala kod navoda iz tužbe smatrajući da je jedino sporno primjena materijalnog prava jer je u doba nastanka štete ona saznala i za štetu i za učinioca a šteta je nastala nakon okončanja liječenja. Dalje navodi da je u doba povređivanja tužiteljica stekla pravo na naknadu po odredbama ZOO, koja će se umanjiti jer je tužiteljica pristala na uvećani rizik time što je sjela u vozilo kao suvozač sa osiguranicom tuženog koja je bila u alkoholisanom stanju. Ne spori da činjenica o alkoholiziranosti A. rođ. F. J. jeste bila poznata tužiteljici kao i trećem licu koje se nalazilo na zadnjoj klupi vozila S. T. niti da je nakon nezgode tuženi u vansudskom postupku isplatio štetu oštećenom S. T., ali tvrdi da tužiteljici nije poznato da li je taj iznos umanjivan zbog pomenutog pristanka na uvećani rizik. Dalje navodi da je u međuvremenu stupio na snagu novi Zakon

o obaveznim osiguranjima u saobraćaju F BiH koji je sam po sebi kontradiktoran, jer u uvodnim odredbama govori o primjeni pravila obligacionog prava, a dalje u tekstu navodi da će se obrada daljih predmeta vršiti prema tom Zakonu pa smatra da proizilazi da se tuženi poziva na odredbu koja isključuje pravo na naknadu štete licu kojem je bilo poznato da se nalazi u vozilu kojim upravlja alkoholizirani vozač. Zbog navedenog, tvrdi da se radi o primjeni prava, a da nije poznato da je u sudskoj praksi ovakva situacija već postavljena na odluku sudu, ali svakako je od značaja pravno shvatanje Vrhovnog suda F BiH 43 O I 180440 21 Spp od 14.07.2021. godine kojim Vrhovni sud zauzima odnosno ponavlja stav o zabrani retroaktivnosti. Nakon provedenih vještačenja tužiteljica je preinačila tužbeni zahtjev na način kako je odbijeno u stavu I izreke presude.

Predlaže da sud usvoji u cijelosti preinačeni tužbeni zahtjev zasnovan na Orjentacionim kriterijima Vrhovnog suda. U pogledu pravne osnovanosti ističe da je povrijeđena 07.02.2019. godine, prije stupanja na snagu Zakona na koji se tuženi poziva, te da je po odredbama ranijeg zakona ušla u pravo da ostvari naknadu štete, jer nije bila isključena iz prava zato što je pristala na vožnju sa alokoholiziranim vozačem, nego joj se njeno pravo trebalo umanjiti za uvećani rizik a prema prema standardima u interpretaciji sudske prakse. U pogledu istaknute zabrane retroaktivnosti, poziva se na stav Vrhovnog suda izražen u Odluci 43 O 3 180440 21 Spp, u kojoj odluci Vrhovni sud F BiH bukvalno navodi da zakoni nemaju retroaktivno dejstvo jer bi inače to bilo suprotno načelu pravne sigurnosti i jednakosti građana.

Tuženi je tokom postupka ostao kod odgovora na tužbu navodeći da se suprotno navodima tužiteljice ne radi se o retroaktivnoj primjeni Zakona o obaveznim osiguranjima u saobraćaju obzirom da se tužiteljica obratila tuženom sa odštetnim zahtjevom dana 09.02.2022. godine (po prvi put) iz kojeg razloga je o zahtjevu tužiteljice kako u pogledu osnova i visine nužna primjena spomenutog Zakona, obzirom da je isti stupio na snagu 2020. godine, a imajući u vidu i odredbu člana 79. i 80. ovog Zakona u kojima je jasno propisano kada će se primjeniti stari propisi i to samo u situacijama kada su prije stupanja na snagu već pokrenuti postupci za naknadu štete što konkretno nije slučaj. Ne spori da se tužiteljica kritične prilike nalazila u vozilu kojim je upravljao osiguranik tuženog (Peugeot 307) u svojstvu saputnika, te da je kritične prilike pretrpila tjelesne povrede.

Predlaže da se odbije tužbeni zahtjev navodeći da se ima primjeniti Zakon o obaveznim osiguranjima u saobraćaju FBiH, koji je stupio na snagu 27.08.2020. godine, navodeći da se u ovom i sličnim predmetima može se postaviti pitanje „retroaktivne primjene zakona“, ali danovi zakon ima retroaktivno dejstvo (retroaktivna primjena zakona) samo u situaciji kada drukčije reguliše u vreme starog zakona već svršene (realizovane) ugovorne i vanugovorne (zakonske i druge) pravne situacije. Za slučaj trajnih pravnih situacija "u toku dejstva" koje postoje dijelom u vrijeme važenja starog a dijelom u vrijeme važenja novog zakona, novi zakon se neposredno primenjuje (neposredna primjena novog zakona) na još "nesvršena fakta", počev od dana njegovog stupanja na snagu. Navodi da je cilj (ratio legis) koji se želio potići donošenjem Zakona u tome da se izbjegne pravna nesigurnost i da se ujednače prava i obaveze svih onih na koje se pravna norma odnosi. Smatra da se u konkretnom slučaju ne radi se o stečenim pravima tužiteljice, i da se o pravu tužiteljice na naknadu potraživane štete odlučuje se u sudskom postupku podnošenjem tužbe odnosno u vanskudskom postupku podnošenjem zahtjeva za naknadu štete, kada se

uspostavlja građansko-pravni odnos između tužiteljice, kao oštećenog lica, i tuženika, kao osiguravajućeg društva, a sukladno pravnoj normi koja važi u tom momentu te se poziva na odredbe člana 79. i 80. Zakona o obaveznim osiguranjima a o bzirom da je tužiteljica podnijela zahtjev za naknadu štete datiran sa 08.02.2022. godine a zaprimljen 09.02.2022. godine i to u vrijeme kada je već stupio na snagu Zakon (stupio na snagu 27.08.2020. godine) to je., smatra tuženi, jasno da se o pravima tužiteljice mora odlučivati sukladno odredbama Zakona o obaveznim osiguranjima u saobraćaju FBiH. Dalje navodi da tužiteljica zanemaruje da se u odnosu na tuženika moraju primijeniti odredbe zakona kojima je propisana obaveza osiguravajućih društava na naknadu štete licima koja je posljedica saobraćajne nezgode a temeljem zaključene police osiguranja od automobilske odgovornosti a takva obaveza propisana je Zakonom o obaveznim osiguranjima u saobraćaju kao lex specialis u odnosu na ZOO. Dakle, kada se na strani tuženika javlja osiguravajuće društvo, kada je predmet spora potraživanje naknade štete pričinjene u saobraćajnoj nezgodi i kada se pasivna legitimacija tuženika zasniva na zaključenoj polici osiguranja od automobilske odgovornosti tada se na tuženika primjenjuju odredbe ZOO-a (kao lex generali) samo u situaciji kada lex specialis ne reguliše određeni odnos koji je regulisan lex generali. U slučaju sukoba lex generali i lex specialis primjenjuje se princip „lex specialis derogat legi generali“ pa je smatra, shodno navedenom tužiteljica izgubila pravo da od tuženog, kao osiguravača, zahtijeva isplatu naknade za pretrpljenu nematerijalnu i materijalnu štetu, imajući u vidu odredbu člana 24. stav 2. Zakona

Umješak je tokom postupka prihvatao navode i prijedloge tuženog te se pridružio njegovom završnom izlaganju ističući da je tužiteljica u svojoj izjavi datoj kod MUP TK od ... godine između ostalog izjavila da je ona prilikom dolaska autom u blizini ... primjetila psa koji je istrčao na ulici i da je vrisnula i osiguranici tuženog rekla da pazi kako ga ne bi udarila, nakon čega je došlo do saobraćajne nesreće, kojim postupkom je tužiteljica osiguranika tuženog kao vozača dodatno prepala svojim vriskom i na taj način dodatno doprinijela nastanku saobraćajne nesreće.

U osvrtu na završnu riječ tuženog, tužiteljica se izjasnila da smatra da tuženi nije u pravu kada se poziva na činjenicu kako on to smatra da se građansko-pravni odnos oštećenog i osiguravača uspostavlja vansudskim zahtjevom, a sukladno pravnoj normi koja važi u tom momentu te da ovo ne može biti prihvatljivo po mišljenju tužilačke strane zbog činjenice da je tuženi u odnosu subrogacije, dakle da potpuno ulazi u građansku odgovornosti svoje osiguranice, a pravo tužiteljice prema osiguranici nastalo je danom nastanka štete i istovremenim saznanjem i za štetu i za učinioca.

Tokom dokaznog postupka provedeni su dokazi uvidom i čitanjem u: Otpusno pismo Klinike za ortopediju i traumatologiju od 12.02.2019. godine, Specijalistički nalaz Klinike za ortopediju i traumatologiju od 14.02.2019. godine, Specijalistički nalaz Klinike za ortopediju i traumatologiju od 21.02.2019. godine, Specijalistički nalaz Klinike za ortopediju i traumatologiju od 07.03.2019. godine, Specijalistički nalaz Klinike za ortopediju i traumatologiju od 28.03.2019. godine, Specijalistički nalaz Klinike za ortopediju i traumatologiju od 16.05.2019. godine, Specijalistički nalaz Klinike za ortopediju i traumatologiju od 05.09.2019. godine., MSCT Stopala - ZU Poliklinika Azabagić od 01.10.2019. godine,

Specijalistički nalaz Klinike za ortopediju i traumatologiju od 03.10.2019. godine,- Specijalistički nalaz Klinike za ortopediju i traumatologiju od 14.11.2019. godine, Pregled ortopeda - Aviva Poliklinika, Zagreb od 19.12.2019. godine

- Nalaz - RTG snimka segmenata koštano zglobnog susastava - Aviva Poliklinika, Zagreb od 19.12.2019. godine, Otpusno pismo Specijalne bolnice "Dr. Nemec" Matulji od 19.02.2020. godine, Otpusno pismo Specijalne bolnice "Dr. Nemec" Matulji od 21.02.2020. godine, Nalaz - kontrolni pregled ortopeda Aviva Poliklinika, Zagreb od 12.03.2020. godine, Specijalistički nalaz Klinike za ortopediju i traumatologiju od 23.05.2020. godine, Specijalistički nalaz Klinike za ortopediju i traumatologiju od 21.07.2020. godine, Specijalistički nalaz i mišljenje Poliklinike Vitalis, Mostar od 06.11.2020. godine, Otpusno pismo Specijalne bolnice "Dr. Nemec" Matulji od 25.02.2021. godine, Specijalistički kontrolni nalaz Poliklinike Vitalis, Mostar od 12.03.2021. godine, Specijalistički nalaz i mišljenje Poliklinike Vitalis, Mostar od 09.04.2021. godine, Specijalistički nalaz Klinike za ortopediju i traumatologiju od 22.06.2021. godine, Specijalistički kontrolni nalaz Poliklinike Vitalis, Mostar od 22.10.2021. godine, Specijalistički nalaz Klinike za fizikalnu medicinu i rehabilitaciju od 14.03.2019. godine, Specijalistički nalaz Klinike za fizikalnu medicinu i rehabilitaciju od 09.04.2019. godine, Otpusno pismo Klinike za fizikalnu medicinu i rehabilitaciju od 23.04.2019. godine, Specijalistički nalaz Klinike za fizikalnu medicinu i rehabilitaciju od 02.09.2019. godine, Specijalistički nalaz Klinike za fizikalnu medicinu i rehabilitaciju od 05.09.2019- godine, Specijalistički nalaz JZU DZ "Dr. Mustafa Šehović" Tuzla od 12.08.2020. godine, Specijalistički nalaz Klinike za fizikalnu medicinu i rehabilitaciju od 15.09.2020. godine, Specijalistički nalaz JZU DZ "Dr. Mustafa Šehović" Tuzla od 21.09.2020. godine, Specijalistički nalaz JZU DZ "Dr. Mustafa Šehović" Tuzla od 13.04.2021. godine, Specijalistički nalaz JZU DZ "Dr. Mustafa Šehović" Tuzla od 21.05.2021. godine, Specijalistički nalaz JZU DZ "Dr. Mustafa Šehović" Tuzla od 02.09.2021., Terapijski karton Klinike za fizikalnu medicinu i rehabilitaciju tužiteljice broj 7414/19, Nalaz psihijatra JZU DZ "Dr. Mustafa Šehović" Tuzla od 31.05.2021. godine, Kontrolni nalaz JZU DZ "Dr. Mustafa Šehović" Tuzla od 02.09.2021. godine, Fiskalni račun JZU Gradske apoteke Tuzla na iznos 6,95 KM, 15.02.2019. godine, Fiskalni račun JZU Gradske apoteke Tuzla na iznos 15,95 KM od 21.05.2019. godine, Fiskalni račun JZU Gradske apoteke Tuzla na iznos 27,90 KM od 09.07.2021. godine, Fiskalni račun PZU Pharmacom na iznos 6,45 KM od 18.02.2019. godine, Fiskalni račun PZU Ibn Sina na iznos 184,00 KM od 25.03.2020 godine, dokaz dostavljen na današnjem ročištu, Fiskalni račun PZU Ibn Sina na iznos 6,40 KM od 15.05.2020. godine, Fiskalni račun PZU Ibn Sina na iznos 172,00 KM od 17.03.2021. godine, Fiskalni račun PZU Fehemm Gračanica na iznos 10,20 KM od 27.02.2019. godine, Fiskalni račun JZU Gradske apoteke Tuzla na iznos 45,20 KM od 24.05.2020. godine, Fiskalni račun PZU Plava poliklinika Tuzla na iznos od 112,00 KM od 20.02.2021. godine, Fiskalni račun PZU Ibn Sina na iznos 6,50 KM od 28.02.2019. godine, Fiskalni račun PZU Ibn Sina na iznos 5,70 KM od 10.03.2019. godine, Fiskalni račun PZU Ibn Sina na iznos 23,00 KM od 14.03.2019. godine, Fiskalni račun PZU Ibn Sina na iznos 92,00 KM od 13.03.2020. godine, Fiskalni račun JZU Gradske apoteke Tuzla na iznos 16,00 KM od 27.04.2021. godine, Fiskalni račun PZU Adonis na iznos od 37,80 od 10.04.2019. godine, Fiskalni račun PZU Adonis na iznos od 8,20 KM od 22.02.2019. godine, Fiskalni račun PZU Ibn Sina na iznos 25,30 KM od

16.06.2021. godine, Fiskalni račun PZU Pharmacom na iznos 13,30 KM od 01.03.2021. godine, Fiskalni račun PZU Ibn Sina na iznos 6,20 KM od 16.03.2021. godine, Fiskalni račun Apoteka Tilia na iznos 11,70 KM od 12.03.2021. godine, Fiskalni račun Ljekarna Marija Kovač na iznos od 370,76 HRK na dan 25.02.2021.godine, što preračunato u zvanični kurs HRK predstavlja 102,99 KM, Fiskalni račun Ljekarna Marija Kovač na iznos od 286,56 HRK na dan 25.02.2021.godine, što preračunatou zvanični kurs HRK predstavlja 79,60 KM, Fiskalni račun Ljekarna Marija Kovač na iznos od 388,73 HRK na dan 21.02.2020.godine, što preračunato u zvanični kurs HRK predstavlja 107,98 KM, Fiskalni račun Ljekarna Marija Kovač na iznos od 290,42 HRK na dan 22.02.2020.godine, što preračunato u zvanični kurs HRK predstavlja 80,67 KM, Obrazložena odluka tuženog od 09.03.2022. godine broj ..., Sporazum o vansudskoj nagodbi zaključen između tuženog i S. T. iz Tuzle, Zahtjev za naknadu štete S. T. od 13.11.2020. godine, sa zapisnikom o isplati po šteti broj ... (radi se o broju kod tuženog) od 23.02.2022. godine, izvršen je u spis Spis Općinskog suda u Tuzli broj ... i Presuda Općinskog suda u Tuzli broj ..., izvršen je uvid u krivični spis broj ..., Zapisnik OKP Tuzla o ispitivanju F. J., S. D. i S. T. od 17.02.2019. godine, te nalaze i mišljenja vještaka saobraćajne struke Lekić Cvjetin i medicinske struke Kešetović Rifata, Dopis Tužilaštva TK broj .. od 14.01.2021. godine, Zapisnik o uviđaju OKP Tuzla od 07.02.2019. godine sa skicom lica mjesta, Zahtjev za naknadu štete podnešen od strane tužiteljice putem punomoćnika od 08.02.2022. godine, Odluka po zahtjevu broj ... od 09.03.2022. godine, provedeno je vještačenje po vještacima: ortopedu Aleksandru Vujadinovići, po nalazu i mišljenju od 28.11.2023. godine i neuropsihijatru Kasimu Brigiću od 05.01.2023. godine te su isti saslušani na glavnoj raspravi.

Nakon savjesne i brižljive ocjene svih dokaza pojedinačno kao i u vezi sa ostalim dokazima cjeneći iste u skladu sa članom 8 Zakona o parničnom postupku F BiH (Sl. novine F BiH 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15) odluku kao u izreci sud je donio iz sljedećih razloga:

Među strankama nije sporna pasivna legitimacija tuženog niti da se dana 07.02.2019. godine dogodila saobraćajna nezgoda u ulici ... kada je tužiteljica zadobila teške tjelesne povrede kao saputnik u Pmv Pežo tip 307 kojim je u vrijeme saobraćajne nezgode upravljala F. J. a koja je navedene prilike bila u alkoholisanom stanju, sa koncentracijom alkohola od 2gr/kg, usljed koje alkoholisanosti je bila nesposobna za vožnju. Nije sporno ni da je činjenica da je F. J. bila u alkoholisanom stanju u vrijeme vožnje, bila poznata tužiteljici u vrijeme kada je sjela u automobil kojim je upravljala ista.

Tuženi posebno nije sporio ni da je S. T. izvršio isplatu naknade štete iz predmetnog štetnog događaja a i iz Zahtjeva za naknadu štete S. T. od 13.11.2020. godine, sa zapisnikom o isplati po šteti broj ... proizlazi da se isti obratio tuženom sa zahtjevom za naknadu štete po predmetnom štetnom događaju dana 13.11.2020.g te je sačinjen sporazum broj: ..., a po kojem sporazumu se obavezao tuženi istom isplatiti na ime naknade nematerijalne i materijalne štete iznos od 803,00 KM.

Sporo je postoji li odgovornost tuženog za pretrpljenu štetu tužiteljice obzirom da se tuženi poziva na odredbe člana 24 stav 2 tačka d. Zakona o obaveznim osiguranjima u saobraćaju F BiH (Sl. novine F BiH broj 57/20) te smatra da je u konkretnom slučaju isključena odgovornost tuženog, dok tužiteljica smatra da se

u ovoj pravnoj stvari imaju primjeniti odredbe Zakona o obligacionim odnosima a ne odredbe Zakona o obaveznim osiguranjima, i da bi se radilo o retoaktivnoj primjeni Zakona kada bi se postupilo po navodima tuženog, te je obzirom na navedeno sporna i visina štete.

Iz zahtjeva za naknadu štete-ponuda za vansudsku nagodbu od 08.02.2022. godine, primljena kod tuženog dana 09.02.2022. godine proizilazi da se tužiteljica obratila tuženom sa zahtjevom za naknadu štete koju je pretrpjela u predmetnoj nezgodi od 07.02.2019. godine kao suvozač u pmv kojim je upravljala F. J. a koja je bila u alkoholisanom stanju u tom trenutku te je tužiteljica tražila naknadu nematerijalne i materijalne štete navodeći da u pogledu doprinosa, smatra da se njen doprinos može eventualno utvrditi u procentu od 20%.

Tuženi se očitovao po navedenom zahtjevu i to odlukom broj ... od 09.03.2022. godine kada je odbio kao pravno neosnovan zahtjev za naknadu štete pozivajući se na odredbe člana 24 stav 2 Zakona o obaveznim osiguranjima u saobraćaju kojim je regulisano da putnik koji je dobrovoljno ušao u vozilo kojim je prouzrokovana šteta a kojim je upravljao vozač pod uticajem alkohola nema pravo na naknadu štete po osnovu osiguranja od autoodgovornosti a iz dostavljene krivične presude kojom je vozač vozila proglašen krivim jasno proizilazi da je svim saputnicima u vozilu bila poznata činjenica alkoholiziranosti vozača.

Uvidom u krivični spis broj ... a u istom u presudu Općinskog suda u Tuzli br. ..., te zapisnike OKP Tuzla o ispitivanju F. J., S. D. i S. T. od 17.02.2019. godine te nalaza i mišljenja vještaka saobraćajne struke Lukić Cvjetina medicinske struke Kešetović Rifata, sud je utvrdio da je u navedenom krivičnom postupku F. J. oglašena krivom što je dana 07.02.2019. godine oko 02,40 sati u Tuzli, u ulici ... , u neposrednoj blizini zgrade „...“, nakon što se prethodno dovela u alkoholisano stanje u vrijeme kad je bila svjesna da će takvom stanju upravljati vozilom i da time može ugroziti javni promet dovodeći u opasnost život ljudi ili imovinu većih razmjera i pristajući na to, postupajući tako suprotno odredbama člana 174. stav 1 i 2. Zakona o osnovima bezbjednosti saobraćaja na putevima u Bosni i Hercegovini, sa koncentracijom alkohola u krvi od 2,00 gr/kg, uslijed čega je bila očito nesposobna za sigurnu vožnju, upravljala pmv marke „Peugeot 307“ registarskih oznaka ..., vlasništvo F. A., a sa njom su se u vozilu nalazili saputnici S. D., na mjestu suvozača i S. T. na zadnjem sjedištu, te krećući se iz pravca ... u pravcu zgrade .., uslijed navedenog stanja izgubila kontrolu nad upravljačem te je vozilom, prešla na trotoar koji se nalazio sa desne strane, gledajući u njenom pravcu kretanja, te prednjim djelom vozila ostvarila kontakt sa parkiranim pmv Hyundai Ascent registarskih oznaka ... vlasništvo Đ.M.. Isto je gurala do saobraćajnog znaka od kojeg se vozilo Hyundai odbilo i zaustavilo u desnoj saobraćajnoj traci, a vozilo Peugeot nastavilo kretanje i zaustavilo se lijevoj saobraćajnoj traci, kojom prilikom su povrijeđeni saputnici, pa je S. D. zadobila obične teške tjelesne ozljede u vidu iščašenja zgloba izmeđunožja i donožja desnog stopala sa prelomom unutarnje i vanjske klinaste kosti nožja i baze druge kosti donožja i kockaste kosti, prijelom kockaste kosti lijevog nožja i oguljotine kože desne šake, a S. T. zadobio lake tjelesne ozljede u vidu nagnječenja desne strane lica sa prelomom krunice prvog kutnjaka u obje vilice i oguljotinu kože desne nadlaktice, dok je na vozilima pričinjena materijalna šteta. Presudom je

utvrđeno da je F. J. pod uticajem alkohola upravljala motornim vozilom, iako je zbog toga očito nesposobna za sigurnu vožnju i time tako ugrozila javni promet na putevima da je dovela u opasnost život ili tijelo ljudi, pa je zbog toga kod drugog prouzrokovana teška tjelesna ozljeda čime je počinila krivično djelo – Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa – iz člana 336. stav 1. KZ F BiH u vezi sa krivičnim djelom - Ugrožavanje javnog prometa zbog omamljenosti – iz čl. 333. st. 1. KZ F BiH. Za navedena krivična djela sud joj je izrekao uslovnu osudu.

Iz samih o saslušanju je utvrđeno da je J. F. izjavila da je konzumirala alkohol i da su S. D. i S. T. zadobili tjelesne povrede dok se S. D. izjasnila da su se prilikom vožnje po gradu nekoliko puta zaustavljali i konzumirali alkohol, te da se dogodila saobraćajna nezgoda kod ... u kojoj je pretrpjela teške tjelesne povrede.

Iz dopisa tužilaštva broj ... proizilazi da je vozač F. J. po rezultatima alko testiranja izvršenog dana 07.02.2019. godine u 04,53 sati imala 1,78 promila dok za S. T. i S. D. nije vršeno alko testiranje.

Na okolnosti umanjenja životne aktivnosti tužiteljice, pretrpljenih fizičkih bolova te stepena i vrsti naruženosti, kao i troškova za liječenje tužiteljice, provedeno je vještačenje po vještaku medicinske struke Vujadinović Aleksandru. Imenovani vještak je sudu dana 28.11.2023. godine dostavio svoj Nalaz i mišljenje od istog dana, u kojem nalazu i mišljenju se navodi da je vještak izvršio uvid u medicinsku dokumentaciju iz spisa, a na ime tužiteljice, kao i da je dana 17.11.2023. godine klinički pregledao tužiteljicu. Vještak je uvidom u medicinsku dokumentaciju iz spisa ustanovio da je tužiteljica povrijeđena kao suvozač u putničkom vozilu prilikom udara u drugo vozilo, kada je ista odmah osjetila jake bolove u stopalima, zbog čega je hitno prebačena u UKC Tuzla gdje je primljena na Kliniku za ortopediju i traumatologiju, a radi operativnog liječenja preloma kostiju desnog stopala. Navedena povreda kvalifikovana je kao teška tjelesna ozljeda. Nakon preoperativne pripreme učinjena je navedena operacija i namještanje kao i fiksacija slomljenih kostiju desnog stopala. Vještak je konstatovao da u daljem ranom postoperativnom toku tužiteljice nije bilo većih komplikacija te je ista otpuštena iz bolnice sa preporukom za dalji tretman i vrijeme kontrolnog pregleda. Tužiteljica je redovno kontrolne preglede ortopeda, a 28.03.2019. godine je upućena na fizikalni tretman te joj je u narednom periodu i dozvoljeno i hodanje sa štakama, sa postepenim opterećenjem stopala. Također, zbog zaostalog deformiteta desnog stopala koji se povećavao tokom hodanja, načinjen je i korektivni uložak za desno stopalo koji je tužiteljica nosila, ali je i dalje imala tegobe i izraženiji deformitet. Dalje se u nalazu i mišljenju navodi da je, kako nije došlo do korekcije deformiteta, načinjen preporučeni CT desnog stopala koji je pokazao znake nesraslih preloma i dislokacija u zglobovima stopala, praćenih sa znacima difuzne osteoporoze. Zbog svega navedenog je tužiteljici 14.11.2019. godine predložena korektivna operacija na desnom stopalu. U međuvremenu, tužiteljica je tražila i mišljenje o tome gdje se može nastaviti liječenje, a obzirom da u UKC u Tuzli nisu postojali potrebni tehnički uslovi, pa se tužiteljica odlučila načiniti pregled i potrebna snimanja u Matuljima u Republici Hrvatskoj, u bolnici „Dr. Nemeć“, gdje je i dogovoreno da se pristupi korektivnom operativnom zahvatu, koji je i urađen 19.02.2020. godine. Nakon ove operacije, tužiteljica je ponovo prošla kroz rehabilitacioni proces, a kroz godinu dana je urađen dodatni

operativni zahvat ponovo na desnom stopalu, konstatovao je vještak. Tužiteljica je u međuvremenu slijedila upute operatora te hodala i dalje sa štakama uz smanjenje težine oslonca na operisano stopalo. 09.04.2021. godine tužiteljici je na kontrolnom pregledu dozvoljeno hodaње uz puno opterećenje, kao i fizikalni tretman. Vještak je uvidom u medicinsku dokumentaciju konstatovao da je tužiteljica u više navrata obavljala fizikalni tretman te je i sprovodila vježbe onako kako joj je to bilo preporučeno od strane nadležnog ljekara, zaključno sa 02.09.2021. godine, kada je konstatovano da ima povremene bolove u stopalima, posebno pri kretanju. Stopalo tužiteljice je bilo bez otoka, u skočnom zgloбу pokreti uredni, u palcu limitirani.

Imajući navedeno u vidu, vještak je utvrdio da je tužiteljica u predmetnoj saobraćajnoj nesreći zadobila prelome kostiju oba stopala i to posebno složen prelom sa iščašenjem kostiju desnog stopala koji je operativno liječen u 3 navrata, jednom u UKC Tuzla i dva puta u specijalnoj bolnici „Dr. Nemec“ u Matuljima, Hrvatska. Navedene povrede kvalifikovane su kao teške tjelesne povrede. Povreda kubodine-kockaste kosti lijevog stopala je prema medicinskoj dokumentaciji dobro zarasla i osim bolova nije dovela do većeg umanjenja životne aktivnosti. Prelomi i iščašenja kostiju desnog stopala su doveli do nastanka vrlo izraženog deformiteta desnog stopala, što uzrokuje skoro stalne bolove kod tužiteljice, ograničavajući je u svakodnevnim životnim aktivnostima, odnosno onim koji zahtijevaju duže stojanje, hodaње, trčanje, nošenje tereta, penjanje i silaženje, kao i nemogućnost obavljanja rekreativnih sportskih aktivnosti (teretana, fitnes), onako kako je to tužiteljica mogla prije povređivanja. Slijedom navedenog, vještak je odredio umanjenje životne aktivnosti od 15 %.

Nadalje, zbog navedenih okolnosti i pretrpljenih povreda te i činjenice da je tužiteljica imala tako kompleksan prelom, da je u tri navrata operisana te da je kroz duži vremenski period obavljala rehabilitaciju, vještak smatra da je tužiteljica bolove jakog stepena imala sveukupno 7 dana (računajući samu povredu kao i 3 operacije – prva operacija bila u 2. mjesecu 2019., a posljednja u 2. mjesecu 2021. godine). Bolovi srednjeg intenziteta su se javljali u periodu u kojem je nakon svake operacije bilo potrebno vrijeme za zarastanje preloma (bilo da je to vrijeme bilo potrebno za zarastanje preloma nastalih traumom iz udesa ili onda kada su oni na arteficialni način uzrokovani samim presijecanjem kosti od strane operatora u cilju korekcije deformiteta stopala), a za čije je zarastanje svaki put trebalo oko 3-4 sedmice.

Na osnovu navedenog, vještak je mišljenja da je tužiteljica bolove srednjeg intenziteta imala u trajanju od 90 dana. Osim toga, bolovi slabog intenziteta bili su prisutni u svim situacijama kada je nakon skidanja imobilizacije – gipsa i započinjanja hodaња uz povećani oslonac te i tokom obavljanja fizikalnih terapija tužiteljica imala bolove slabog intenziteta a sve u cilju postizanja optimalnog učinka rehabilitacionog tretmana. Ovi bolovi su trajali 120 dana, utvrdio je vještak, pri čemu je ukazao i da se takvi bolovi povremeno mogu pojaviti i danas prilikom većih opterećenja ili pri promjeni makro i mikroklimatskih uslova. Kada je u pitanju naruženost tužiteljice, vještak je utvrdio da je ista prisutna u srednjem stepenu i to je samo ponekad i lako uočljivo drugim licima, primjerice kada nosi ljetnu obuću ili kada je bosa, pa je tada ovaj deformitet lako primijetiti. Također, vještak ukazuje da se naruženost može ogledati i u situacijama u kojima je potrebno brže kretanje, pa i trčanje, kada se može javiti šepanje ili nezgrapno trčanje zbog poremećenog oslonca na desno stopalo. Naposljetku, u nalazu i mišljenju se ističe da su svi računi koji su priloženi u spisu opravdani i odnosili

su se na nabavku analgetika (Brufen, Paracetamol), kupovinu preparata Kalcijuma (radi poboljšanog zarastanja kosti), Magnezija (za smanjenje bolova i grčeva u mišićima), za kupovinu kreme za smanjenje ožiljaka, ampule Clexana radi prevencije tromboze, lijekova za smirenje (Persen, Lexaurin), Lioton kremu za smanjenje podliva, računi za kupovinu zavojnog materijala, dezinfekcionih otopina, pa je vještak konstatovao da su svi ovi računi bili opravdani i korišteni su za liječenje. Vještak se nije mogao izjasniti o kopijama računa označenih brojevima 38, 39 i 40, ukazavši da su iste nejasne i nečitke.

Vještak je saslušan na ročištu za glavnu raspravu radi pojašnjenja nalaza i mišljenja te se izjasnio u pogledu materijalnih troškova pozicije 38 i 39 sa popisa računa, koji nisu bili čitljivi a koji su u spis predati na navedenom ročištu, da se uvidom u priložene kopije računa 38 i 39 može reći da su opravdani jer se na računu 38 vidi da je utrošak učinjen zbog r RTG snimanja zglobova a račun 39 se odnosio na nabavku antibiotika probiotika i analgetika koji su bili indicirani tokom liječenja pacijentice. Vještak se izjasnio i da se rtg snimanje može, ukoliko osiguranik ima potrebnu dokumentaciju i adekvatno osiguranje u JZU. Vještak se izjasnio i da tablice sudske medicine doktor Zečević su one po kojima inače radi i da se istim rukovodio ali da one služe samo kao okvir za izradu mišljenja i nisu obavezujuće prilikom određivanja procenta umanjenja životne aktivnost, a ovo iz razloga što nije isto ukoliko se određena povreda tumači kod mlade radno aktivne osobe i osobe koja je starija životne dobi i smanjenim potrebama za određenim fizičkim i radnim aktivnostima pa je uzimajući u obzir sve okolnosti nastanak deformiteta desnog stopala koji je dosta izražen te uzimajući u obzir dob pacijenta vještak odredio procenat kao u nalazu.

Tuženi je prigovarao nalazu i mišljenju navodeći da je sačinjeni suprotno pravilima sudsko medicinskog vještačenja te je vještak procent umanjenja životne aktivnosti odredio uzimajući u obzir ne samo povredu i njenu posljedicu nego i dob tužiteljice a koja okolnost u skladu sa pozitivni zakonodavstvom je relevantna kod utvrđivanja visine novčane naknade a ne utvrđivanja procenta oštećenja.

Na okolnosti intenziteta i trajanja pretrpljenog psihičkog straha kod tužiteljice provedeno je vještačenje po vještaku neuropsihijatru Brigić Kasimu. Imenovani vještak je sudu dana 05.01.2024. godine dostavio svoj Nalaz i mišljenje od istog dana, u kojem nalazu i mišljenju se navodi da je vještak izvršio uvid u medicinsku dokumentaciju iz spisa, a na ime tužiteljice, kao i da je dana 04.01.2024. godine obavio neposredan pregled tužiteljice. Tokom neposrednog pregleda tužiteljice, a po kazivanju iste, vještak je konstatovao da se tužiteljica do javljanja neuropsihijatru zbog psihičkih tegoba uzrokovanim povredom u saobraćajnoj nesreći nije liječila kod neuropsihijatra, jer nije bilo potrebe. Tužiteljica je istakla da je povredu teško doživjela i da je bila u šoku, a tek je „došla sebi“ u bolnici gdje je prevezena, dok samu saobraćajnu nezgodu nije mogla ni opisati. U toku liječenja, tužiteljica je u tri godine obavila tri operativna zahvata te je nosila gips na nozi svaki put nakon operacije. Nakon prve operacije tužiteljica nije mogla dobro da se kreće, ali je nakon druge dvije operacije malo bolje, međutim i sa takvim stopalom se otežano kreće jer je ono „ukočeno“ te kada malo potrči osjeti jači bol. Dalje, tužiteljica je tokom pregleda navela da ju je psihički sve slomilo, ranije se bavila i fizičkim aktivnostima – bila je sportista, koristila teretanu, a sada je to sve njena prošlost. Povremeno se isplače, osjeća strah od vožnje autom, sva je u grču kada se vozi. Često ima pojavu aritmije i stalno su joj misli upućene

na saobraćajnu nezgodu i psihičke tegobe koje je tokom liječenja preživljavala. Tužiteljici smeta što se na stopalu vidi da je deformisano, pogotovo kada se skine ljeti, a ističe i da ne može nositi štikle ili elegantne cipele, već je prisiljena da koristi patike. Vještak je tokom pregleda tužiteljice konstatovao, između ostalog, da je ista anksiozna i napeta, uz hiperpobuđenost i simptome nametanja i preživljavanja tegoba tokom saobraćajnog udesa i liječenja. Osnovno raspoloženje blago depresivno, osjećanje uskraćenosti i anticipativnog straha. Gubitak samopouzdanja, strah od odbacivanja, ne iskazuje sumanutе ideje i ne doživljava čulne obmane a njene emocionalne reakcije tokom pregleda su u skladu sa temama razgovora i nastalom situacijom. Na osnovu podataka iz spisa te medicinske dokumentacije, kao i neposrednog pregleda, vještak je utvrdio da je tužiteljica trpila i trpi psihičke tegobe, a imajući u vidu okolnosti u kojima je došlo do povređivanja, vrstu i težinu tjelesne povrede te činjenicu da je u tri navrata urađen operativni zahvat, pri čemu je liječenje bilo dugotrajno uz dijagnostičke procedure, fizikalne tretmane, nošenje gipsa i ograničenja tokom liječenja. Vještak je istakao da se simptomi koje je tužiteljica preživljavala i koje još uvijek doživljava kvalifikuju kao klinička slika Akutne reakcije na stres sa Poremećajem prilagodbe. Njene duševne tegobe, a imajući na umu da ranije nije bila ni u kakvom psihijatrijskom tretmanu, su uzročno-posljedično vezane za navedenu povredu u saobraćajnoj nesreći. Poremećaj prilagodbe (F 43.2), kakva se klinička slika opisuje kod tužiteljice, je stanje distresa i emocionalnog poremećaja koji ometa socijalno funkcioniranje i učinak, a javlja se u razdoblju adaptacije na znatnu promjenu života ili stresni događaj u životu, ukazao je vještak. Manifestacije su različite i uključuju depresivno raspoloženje, anksioznost ili zabrinutost (ili pak njihovu mješavinu), osjećaj nesposobnosti savladavanja poteškoća. Sve ovo se susreće kod tužiteljice u kliničkoj slici, kao i poremećaj drugih emocija, nametajuće slike doživljaja, anticipativni strah, uskraćenost od ranijih životnih zadovoljstava i slično. Slijedom navedenog, vještak je utvrdio da je kod tužiteljice strah jakog intenziteta trajanja ukupno 6 dana, a strah srednjeg intenziteta je ukupnog trajanja oko tri mjeseca, odnosno 90 dana. Strah slabijeg intenziteta je ukupnog trajanja 5 mjeseci, odnosno 150 dana. Emocionalne smetnje su kod tužiteljice i dalje prisutne te zahtijevaju kontrole kod nadležnog ljekara i povremeno specijalistički tretman neuropsihijatra, ustanovio je vještak. Vještak je saslušan na ročištu za glavnu raspravu kada je ostao kod nalaza i mišljenja, a tužiteljica nije prigovarala nalazu i mišljenju dok je tuženi prigovarao u dijelu utvrđenog inteziteta i trajanja straha imajući u vidu nalaz vještaka ortopeda i njegovih izjašnjenja u pogledu inteziteta i trajanja fizičkog bola.

Prigovorima tuženog se pridružio i umješac.

Sud je u cjelosti prihvatio nalaze oba vještaka kao jasne, potpune i sačinjene u skladu sa datim zadacima i relevantnom medicinskom dokumentacijom, pri čemu se su se vještaci detaljno i jasno izjasnili u pogledu pretrpljenih povreda tužiteljice i nastalih posljedica nakon saobraćajne nezgode. Tuženi neosnovano prigovara da je vještak ortoped prilikom utvrđivanja procenta umanjenja životne aktivnosti u obzir uzeo i godine života tužiteljice, jer navedeno, suprotno navodima tuženog, predstavlja jedan od elemenata koji se uzima u obzir kod utvrđivanja procenta umanjenja, a o čemu se izjasnio i vještak ortoped.

Iz provedenih dokaza nesporno za ovaj sud proizilazi da je tužiteljica u predmetnoj saobraćajnoj nezgodi pretrpjela teške tjelesne povrede koje su detaljno navedene u nalazima vještaka a koje je sud prethodno obrazložio, zatim da je predmetnu saobraćajnu nezgodu svojim propustima prouzrokovala F. J. a

koja je u krivičnom postupku i oglašena krivom za istu te joj je izrečena uslovna osuda. Provedenim dokazima je utvrđeno a što se potvrđuje tokom postupka i od samog punomoćnika tužiteljice da je tužiteljici bila poznata činjenica da je F. J. bila u alkoholisanom stanju kada je upravljala motornim vozilom Pežo 307, sa koncentracijom alkohola u krvi od 2gr/kg a koja saobraćajna nezgoda se desila u blizini objekta ... a na način kako je opisano u tužbi.

Iz provedenih dokaza je nesporno utvrđeno da je tužiteljica u pogledu fizičkih bolova pretrpila bolove jakog intenziteta u trajanju od 7 dana srednjeg intenziteta u trajanju od 90 dana, te slabog intenziteta 120 dana, da je kod iste nastupilo umanjeње životne aktivnosti u procentu od 15%, te da je zadobila naruženost srednjeg stepena koja je samo ponekad i lako uočljiva trećim licima. Nadalje je iz provedenih dokaza nesporno utvrđeno da je uslijed zadobivenih teških tjelesnih povreda u predmetnoj saobraćajnoj nesreći tužiteljica pretrpila i strah jakog intenziteta u trajanju od 6 dana, srednjeg intenziteta u trajanju od 90 dana te slabijeg intenziteta u trajanju od 150 dana a sve tegobe koje je imala su u vezi sa prethodnom saobraćajnom nezgodom. Dakle tužiteljici je, a kako to nije ni sporno tokom ovog postupka u vrijeme kada je sjela u automobil J. F. bilo poznato da je ista u alkoholisanom stanju obzirom da se i sama tužiteljica u izjavi izjasnila o tome tako da, u slučaju kada bi se na predmetni slučaj primjenjivale odredbe Zakona o obligacionim odnosima (Službeni list SFRJ, broj 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 i Službeni list R BiH, broj 2/92, 13/93, 13/94, i Službene novine F BiH, broj 29/03 i 42/11; dalje u tekstu ZOO), postojao bi doprinos na strani tužiteljice, a u smislu odredaba člana 192 ZOO a po ocjeni ovog suda doprinosu bi bio u procentu od 30%, a imajući u vidu da je i sama izjavila da joj je poznato da je F. J. konzumirala alkohol zajedno s njom i da je bila u alkoholisanom stanju, pa je sjedajući u auto sa istom i sama doprinijela nastanku štete a olako držala da se neće desiti nikakve štetne posljedice.

Tako bi tužiteljici, u slučaju da se primjenjuju odredbe ZOO-a na ime pretrpljenog straha jakog intenziteta prije uračunavanja navedenog procenta pripadao iznos od 360,00 KM, srednjeg intenziteta 2.700,00 KM, te slabog intenziteta 750,00 KM, odnosno ukupno za pretrpljeni strah iznos od 3.810,00 KM za pretrpljeni fizički bol jakog intenziteta bi joj pripao iznos od 490,00 KM, srednjeg intenziteta 3.600,00 KM, te slabog intenziteta 1.200,00 KM, odnosno ukupno za pretrpljenu fizičku bol iznos od 5.290,00 KM, na ime umanjeња životne aktivnosti iznos od 7.500,00 KM te za naruženost srednjeg stepena uočljivo samo ponekad trećim licima iznos od 3.000,00 KM, sve primjenjujući Orijentacione kriterije i iznose za utvrđivanje visine pravične novčane naknade nematerijalne štete od 27.01.2016.g i odredbe člana 200 ZOO. Kada bi se na navedene iznose primijenio i procenat doprinosa od 30%, a za koliko se ima uzeti da je doprinos tužiteljice u nastanku predmetne saobraćajne nezgode, tada bi tužiteljici za pretrpljeni strah pripao ukupan iznos od 2.667,00 KM (tužiteljica potražuje manje od navedenog, odnosno potražuje 2.653,00 KM), na ime pretrpljene fizičke boli pripao bi joj iznos od 3.703,00 KM, na ime umanjeња životne aktivnosti pripao bi joj iznos od 5.250,00 KM, na ime naruženosti pripao bi joj iznos od 2.100,00 KM (a ne 4.200,00 KM koliko potražuje jer se ne radi o naruženosti srednjeg stepena koja je vrlo uočljiva trećima nego je uočljiva samo ponekad a kako se izjasnio i vještak ortoped). Tužiteljici bi pripadalo pravo i na naknadu materijalne štete u iznosu od 870,50 KM, na koji iznos glase računi koji su dostavljeni kao dokaz a po kojim se računima vještak ortoped jasno izjasnio da su isti opravdani i da se odnose na liječenje tužiteljice, dok bi bili neosnovani prigovori tuženog u pogledu rtg

snimka, da se isti može uraditi i u JZU, obzirom da je poznato kolike su liste čekanja u istima, a da stanje tužiteljice nije takvo da je mogla čekati.

Međutim, na predmetnu pravnu stvar ne mogu se primijeniti odredbe ZOO niti Orijentacioni kriteriji. Štetni događaj, odnosno saobraćajna nezgoda desila se dana 07.02.2019. godine nakon čega se tužiteljica nesporno liječila, a zahtjev za naknadu štete povodom štetnog događaja tužiteljica je podnijela tuženom dana 08.02.2022. godine. Dana 19.08.2020.g u Službenim novinama FBiH je objavljen Zakon o obaveznim osiguranjima u saobraćaju FBiH za koji Zakon je u članu 81 propisano da isti stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u Službenim novinama FBiH što znači da je isti stupio na snagu 27.08.2020. godine. Istim Zakonom je u prelaznim i završnim odredbama člana 79 propisano da postupci koji nisu okončani do stupanja na snagu ovog Zakona okončat će se po propisima koji su važili u vrijeme podnošenja zahtjeva za ostvarivanje prava na naknadu štete.

Kako je jasno da je zahtjev za naknadu štete podnesen tek 08.02.2022.g, time je i započeo postupak vezano za naknadu štete iz kojeg razloga se na ovu pravnu stvar imaju primijeniti odredbe Zakona o obaveznim osiguranjima, a ne odredbe Zakona o obligacionim odnosima i Orijentacioni kriteriji. Dakle, relevantan je momenat pokretanja postupka zahtjevom kod tuženog, a ne momenat kada se štetni događaj desio. Prije navedenog datuma podnošenja zahtjeva osiguravajućem društvu odnosno tuženom, nije ni postojao nikakav građanskopravni odnos između tužiteljice i tuženog. Tužiteljica neosnovano prigovara ovakvom stavu tuženog a i suda, tvrdeći da sukladno pravnoj normi koja važi u tom momentu, ovo ne može biti prihvatljivo zbog činjenice da je tuženi u odnosu subrogacije, dakle da potpuno ulazi u građansku odgovornost svoje osiguranice, a da je pravo tužiteljice prema osiguranici nastalo danom nastanka štete i istovremenim saznanjem i za štetu i za učinioca a koji stav ovaj sud ne prihvata, obzirom da bi do subrogacije doći tek eventualnom isplatom tužiteljici od strane tuženog. U momentu nastanka štete se nije znalo da li će tužiteljica tužiti tuženog kao osiguravajuće društvo ili Fakić Jasminu koja je prouzročila saobraćajnu nezgodu u kojoj je stradala tužiteljica pa u tom momentu nema nikakvog pravnog odnosa između tužiteljice i tuženog. Nadalje, obzirom na primjenu odredaba člana 24 novog Zakona o obaveznom osiguranju, tužiteljica i nema pravo na naknadu štete po osnovu autoodgovornosti pa neće ni doći do subrogacije. Naime, članom 24 Zakona o obaveznim osiguranjima regulisano je pitanje koja lica nemaju pravo na naknadu štete po osnovu osiguranja od auto odgovornosti pa je tako propisano u stavu 2 tačka d) navedenog člana da pravo na naknadu štete po osnovu osiguranja od auto odgovornosti nema putnik koji je dobrovoljno ušao u vozilo kojim je prouzrokovana šteta, a kojim je upravljao neovlašteni vozač, ili vozač pod utjecajem alkohola, ili opojnih droga ako odgovorno društvo za osiguranje dokaže da je ta okolnost putniku trebala biti poznata. Kako je tokom ovog postupka nesporno dokazano da je tužiteljici bila poznata činjenica alkoholisanosti vozača F. J., to tužiteljica shodno citiranim zakonskim odredbama nema pravo na naknadu štete nastale u predmetnom štetnom događaju.

Nadalje, vezano za navode tužiteljice o retroaktivnoj primjeni Zakona o obaveznim osiguranjima je jasno razgraničio u prelaznim i u završnim odredbama na koje situacije se primjenjuju raniji propisi, pa u ovom slučaju nema mjesta

primjeni ranijih propisa. Sud je imao u vidu odluku Vrhovnog suda broj: 43 0 I 180440 21 Spp od 14.07.2021. godine a koja se odnosila na pitanje obračuna kamata na dugovanja nastala prije stupanja na snagu Zakona o visini stope zatezne kamate ("Službene novine F BiH", broj, 18/20), (konkretno član 4) kojim je propisano ograničenje da iznos obračunate zatezne kamate ne može biti veći od glavnog duga pa je zauzet stav da se isti ne odnosi na dugovanja koja su nastala prije stupanja na snagu ovog Zakona (14.03.2020. godine), u kojem je obračun kamata izvršen nakon stupanja na snagu navedenog Zakona.

U navedenoj je odluci VS u obrazloženju naveo između ostalog da, zakoni mogu da djeluju, odnosno da se primjenjuju **na pravne odnose** koji nastaju nakon stupanja na snagu tog zakona, jer ukoliko bi zakoni imali retroaktivno dejstvo onda bi to bilo suprotno načelu pravne sigurnosti i jednakosti građana.

Tužiteljica zanemaruje da prije nego što je podnijela zahtjev tuženom i nije bilo pravnog odnosa između nje i tuženog po bilo kojem osnovu a obzirom na prethodno izneseni stav suda, te zanemaruje da se ne radi o istoj situaciji jer je kamata sporedno potraživanje koje je vezano uz glavno potraživanje i koje podrazumjeva uvijek postojanje pravnog odnosa dva lica po osnovu glavnog duga.

Imajući u vidu sve navedeno, odlučeno je kao u izreci. Sud je pri donošenju odluke cijenio sve dokaze ali nije iste detaljno obrazlagao obzirom da su se odnosili na činjenice koje nisu sporne odnosno uzeti su u obzir od strane vještaka kod vještačenja. Sud je cijenio i činjenicu da je tuženi izvršio isplatu štete Suljanović Tariku, ali navedena činjenica nema uticaja na odluku suda u ovoj pravnoj stvari, jer sve i kada je isti znao da je F. J. bila u alkoholisanom stanju i ako mu nije pripadalo pravo na naknadu po odredbama novog Zakona, propust je tuženog što je izvršio takvu isplatu.

Odluku o troškovima parničnog postupka sud je donio na osnovu odredbi člana 383, 386 stav 1 u vezi sa članom 396 ZPP, člana 12 i 13 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata (Službene novine FBiH, broj 22/04 i 24/04) i Tarifnim brojem 1 i 2 Zakona o sudskim taksama Tuzlanskog kantona (Službene novine TK 5/09, 4/10 i 9/12).

Tužiteljica potražuje troškove postupka koji se sastoje od troškova za sastav tužbe od 12.07.2022. godine, pripremno ročište od 20.04.2023. godine, te glavnu raspravu 05.02.2024. po 842,40 KM a za nastavak od 13.03.2024.g iznos od 421,20 KM što čini nagradu uvećanu za PDV-e., troškove vještačenja iznos od 650,00 KM s napomenom da su vještaci ispostavili troškovnike na 300,00 i 350,00 KM pa traži da se preostali iznos od 50,00 KM vrati tužiteljici, te potražuje troškove taksi na tužbu i presudu u iznosima od po 300,00 KM.

Kako je tužiteljica u cijelosti izgubila spor, sud je odbio u cijelosti kao neposnovan zahtjev tužiteljice za naknadu troškova postupka.

Tuženi potražuje troškove postupka koji se sastoje od sastava odgovora na tužbu od 28.09.2022. godine u iznosu od 842,40 KM (720,00 KM + 17% PDV-a), zastupanja na pripremnom ročištu od 20.04.2023. godine u iznosu od 842,40 KM (720,00 KM + 17% PDV-a), zastupanja na ročištu za glavnu raspravu od 05.02.2024. godine u iznosu od 842,40 KM (720,00 KM + 17% PDV-a), zastupanja na nastavku ročišta za glavnu raspravu od 13.03.2024. godine u iznosu od 421,20 KM (360,00 KM + 17% PDV-a) kao i uplaćene sudske takse na odgovor na tužbu u iznosu od 150,00 KM, odnosno ukupno potražuje iznos od 3.098,40 KM koji iznos je tuženom i dosuđen obzirom da je u cijelosti uspio u sporu.

S U D I J A
Šejla Ćatić

Pouka

Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 30 dana od dana donošenja presude. Žalba se podnosi Kantonalnom sudu u Tuzli, putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku.